

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΙΟΥΤΖΙΝΙΟΥΣ ΚΑΠΑ ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ
#4

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ελένη Κωνσταντινίδου

*Η μυστική ζωή
του Γιουτζίνιους Κάπα*

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

*Στον Ευγένιο, τον πρίγκιπα
που φίλησε τη ζωή μου
και τη μεταμόρφωσε.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

.....	11
Μυστικά.....	14
Μιχαέλα.....	19
Μπζζζ... ..	25
Γράμμα.....	31
Δηλητήριο.....	38
Νταρθ.....	44
Λεύκωμα.....	50
Μέλι.....	55
Λουκέτο.....	60
Αποδείξεις.....	66
Επίσκεψη.....	72
Καπέλο.....	79
Πάρτι.....	84
Παρουσίαση.....	90
Φως.....	96
Σκοτάδι.....	101
Λουκία.....	107
Απαντήσεις.....	112
Νίνα.....	118
Επιστροφή.....	124
Γιουτζίνιους Κάπα.....	129

ΕΙΜΑΙ ΕΝΑ ΑΠΟΛΥΤΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟ ΑΓΟΡΙ. Τίποτα ιδιαίτερο. Ούτε πολύ ψηλό ούτε πολύ κοντό. Ούτε πολύ ξανθό ούτε πολύ μελαχρινό. Ούτε αστέρι των μαθηματικών ούτε ταλέντο στη γλώσσα. Λατρεύω το μπάσκετ, αλλά το μπάσκετ με αποφεύγει συστηματικά. Αν ζούσα στην παγοθήκη μιας κατάψυξης, θα ήμουν κρύο νερό με μια λεπτή στρώση πάγου επάνω· ούτε ρευστός ούτε στερεός. Να μην ξέρεις τι να με κάνεις.

Καμιά φορά φτιάχνω ιστορίες στο μυαλό μου. Προσπαθώ να σκεφτώ τι θα γινόταν αν σταματούσα να πηγαίνω σχολείο, αν άλλαζα χώρα στα κρυφά· θα το παρατηρούσε κανείς; Φαντάζομαι απελπισμένους αστυνομικούς με μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια και ένα μπλοκάκι στο χέρι να κάνουν έρευνες για να εντοπίσουν τα ίχνη μου. Θα ρωτούσαν τους πάντες για μένα: τους γείτονες, τον φούρναρη, τον μπακάλη, τον οδηγό του λεωφορείου, την κυρία που όλη μέρα ταλαιπωρεί το σκυλάκι της με παράλογες απαιτήσεις.

Και μετά θα έρχο-
νταν στο σχολείο και θα
μιλούσαν με τους συμμα-
θητές μου.

«Πότε τον είδατε για
τελευταία φορά;»

«Ποιον;»

«Τον Ευγένιο Καλογορίδη».

«Ποιος είναι αυτός;»

«Ο συμμαθητής σας. Στην ηλικία σας. Βασικά, δεν
είναι ούτε δεκατρία, αλλά ούτε και δεκατέσσερα ακόμα.
Καστανόξανθος, με καστανά μάτια, μετρίου αναστήμα-
τος, με μέτριο χιούμορ».

«Δεν τον γνωρίζω».

«Μα η καθηγήτριά σας είπε πως κάθεστε μαζί την
ώρα της γλώσσας».

«Α, αυτός. Ναι, τι; Λείπει;»

«Καλά, δεν το προσέξατε;»

«Μπα».

«Μήπως θυμάστε τις σας είπε τελευταία φορά που
τον είδατε;»

«Δεν πολυμιλάμε, δεν τον ξέρω και τόσο καλά».

«Μα είστε μαζί από το νηπιαγωγείο!»

«Απίστευτο! Καλά, πώς περνάνε τα χρόνια...»

Και τότε οι απελπισμένοι αστυνομικοί με τους μαύ-
ρους κύκλους κάτω από τα μάτια θα τα παρατούσαν,
γιατί, τελικά, θα ήταν πιο εύκολο να αποδείξουν ότι

υπάρχουν μονόκεροι παρά να βρουν έστω και έναν μάρτυρα της ύπαρξής μου...

Θέλω να πω, και συγγνώμη που επαναλαμβάνομαι, είμαι ένα απόλυτα συνηθισμένο αγόρι. Να το ξεκαθαρίσουμε. Βέβαια, αν μπορούσατε να με δείτε αυτή τη στιγμή μέσα στο γεμάτο υδρατμούς μπάνιο, μπροστά από τον θολωμένο καθρέφτη, να κουρεύω μονάχος τις αφέλιές μου φορώντας ένα καπέλο, ίσως και να μη με πιστεύατε. Και αν γνωρίζατε πως πριν λίγα λεπτά βρισκόμουν γεμάτος σαπουνάδες κάτω από το ντους, πάλι φορώντας το ίδιο καπέλο, ίσως και να καταλήγατε στο συμπέρασμα πως μάλλον είμαι ένα απόλυτα παράξενο αγόρι. Αλλά μη βιαστείτε να αποφασίσετε για μένα, ακόμη και αν σας πω πως το ίδιο καπέλο το φορούσα και πιο πριν, στον ύπνο μου.

Γιατί, εκτός από τη Μιχαέλα, κανείς δε γνωρίζει πως το καπέλο αυτό μου το έδωσε ο πατέρας μου λίγο πριν φύγει μέσα στη νύχτα την περασμένη Τετάρτη. Και εγώ δεν έχω σκοπό να το βγάλω από το κεφάλι μου αν δεν επιστρέψει!

Μυστικά

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΜΟΥ προσπαθώ να καταλάβω τι οδήγησε τον πατέρα μου να φύγει έτσι απροειδοποίητα. Ξαναζώ τη στιγμή που κάθισε μαλακά στο κρεβάτι μου, μου χάιδεψε τα μαλλιά και είπε πως θα έπρεπε να λείπει για λίγο. Θυμάμαι δεν είπαμε πολλά. Ήταν ήδη ντυμένος και φαινόταν βιαστικός.

«Και θα φύγεις έτσι ξαφνικά; Γιατί;»

«Κάτι επείγον στη δουλειά. Θα πρέπει να λείπω για μερικές μέρες».

Αν και ζαλισμένος από τον βαθύ ύπνο, κατάλαβα πως μου έκρουβε κάτι σοβαρό.

«Έχει σχέση με το γράμμα;» ρώτησα.

«Ποιο γράμμα;»

«Ξέρεις. Εκείνο που σου άφησαν χθες στην πόρτα μας. Στον γαλάζιο φάκελο».

Έπνιξε μια βαθιά ανάσα. Παραήταν ήρεμος. Στην πραγματικότητα, αυτό σήμαινε πως παραήταν αναστατωμένος.

«Έλα τώρα, έχουμε πει “όχι μυστικά”» του παραπονήθηκα.

«Κάνω μία έρευνα για την εφημερίδα» αναστέναξε. «Αυτό είναι όλο».

«Για ποιο πράγμα;»

«Δυστυχώς, αγόρι μου, δεν μπορώ να σου εξηγήσω αυτή τη στιγμή».

«Με τρομάζεις, μπαμπά!»

«Όλα θα πάνε καλά. Πρέπει απλώς να κάνω ένα ταξίδι και να συναντήσω μερικούς ανθρώπους. Σε λίγες ημέρες θα είμαι πίσω. Μην ανησυχείς».

«Κι εγώ; Δε γίνεται να με πάρεις μαζί σου;»

«Για ό,τι χρειαστείς μπορείς να φωνάξεις τη γιαγιά. Πριν το καταλάβεις, θα έχω γυρίσει».

Με αγκάλιασε, με αυτές τις μεγάλες αγκαλιές που μου κάνει από τότε που μείναμε οι δυο μας, μου έδωσε ένα φιλί και έβγαλε το καπέλο του.

«Θα μου το κρατήσεις;»

«Μα είναι το αγαπημένο σου».

«Θα μου το δώσεις πίσω όταν επιστρέψω».

Πήρα το καπέλο του, το φόρεσα και κουκουλώθηκα πάλι κάτω από τα σκεπάσματά μου. Δεν ξαναμίλησε, ούτε εγώ ρώτησα κάτι παραπάνω. Εκείνη τη στιγμή είχα πείσει τον εαυτό μου πως ονειρευόμουν.

Λίγες ώρες μετά ξύπνησα ιδρωμένος, με την αίσθηση πως ψήνομαι στον πυρετό, μέχρι που συνειδητοποίησα

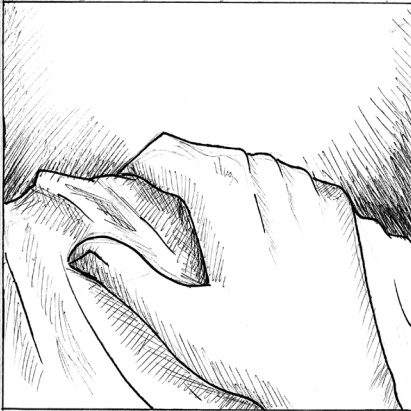
πως η Λαΐδη Νιάου κοιμόταν για άλλη μια φορά –και παρά τις απαγορεύσεις– στο μαξιλάρι μου. Είχε βολέψει τη χνουδωτή κοιλιά της ακριβώς πάνω στο καπέλο που κάλυπτε το κεφάλι μου, πράγμα που με έκανε να συνειδητοποιήσω πως ο πατέρας μου είχε φύγει στ' αλήθεια. Ένας κόμπος ανέβηκε στον λαιμό μου και, με τα τεντωμένα πόδια της Λαΐδης Νιάου να με καπακώνουν σαν γούνινα αυτάκια για το κρύο, ένιωσα να πνίγομαι. Προσπάθησα να τη σπρώξω μακριά, αλλά εκείνη μετακινήθηκε δεκαπέντε εκατοστά παραπέρα και βολεύτηκε εκεί. Άδικος κόπος. Της παραχώρησα ολόκληρο το κρεβάτι και σηκώθηκα απρόθυμα.

Στάθηκα νυσταγμένος μπροστά στον καθρέφτη και περιεργάστηκα το είδωλό μου. Η αλήθεια είναι πως έδειχνα κάπως με την τσαλαπατημένη ρεπούμπλικα στο κεφάλι. Και ήταν και μέρα σχολείου, κι ήμουν σίγουρος πως το νέο λουκ δε θα περνούσε απαρατήρητο. Όχι ότι δεν ήξερα πώς είναι να σε κοροϊδεύουν, αλλά το καπέλο θα τους έδινε υλικό για πολλά χρόνια. *Δεν πειράζει, κατέληξα. Ποιος τους υπολογίζει;*

Εκείνη τη στιγμή η Λαΐδη Νιάου σήκωσε το κεφάλι και τέντωσε τ' αυτιά της. Ένας περιεργος θόρυβος τάραξε την ηρεμία του σπιτιού. Έτρεξα δίπλα της.

«Τό άκουσες αυτό, Λαΐδη Νιάου;» ψιθύρισα και πλησίασα τα δάχτυλά μου στο μουσούδι της για να μη μιλήσει. «Μείνε κοντά μου!»

Η ΝΥΧΤΑ ΕΙΧΕ ΠΕΣΕΙ ΒΑΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ
ΤΟΥ ΓΙΟΥΤΖΙΝΙΟΥΣ ΚΑΠΑ ΜΟΛΙΣ ΞΕΚΙΝΟΥΣΕ...

ΜΕ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ.

«ΝννιΑΑΑου» μου απάντησε με ατάραχο βλέμμα.

«Σσςς!»

Ήμουν σίγουρος πλέον πως κάποιος βρισκόταν στην κουζίνα.

Κράτησα την ανάσα μου για να ακούσω καλύτερα και πλησίασα πατώντας στα νύχια. Μικροί θόρυβοι και το αργόσυρτο τρίξιμο από μεντεσέδες πρόδιδαν την παρουσία του εισβολέα που έψαχνε στα ντουλάπια μας, ενώ αμέσως μετά ένα μεταλλικό αντικείμενο έπεσε στο πάτωμα. Τινάχτηκα. Να ήταν μαχαίρι; Κόντρα σε κάθε λογική, συνέχισα να προχωράω άοπλος, με την ουρά της Λαίδης Νιάου να μπλέκεται στα πόδια μου τόσο απαλά, που ανατρίχιαζα. Άρπαξα ένα φτερό ξεσκονίσματος που βρήκα κρεμασμένο στο χερούλι της πόρτας του μπάνιου και το κράτησα σαν ρόπαλο. Έφτασα στην

κουζίνα και, πριν μπω μέσα, κοντοστά-

θηκα να πάρω μια ανάσα.

Κουράγιο, Ευγένιε, είπα στον εαυτό μου. Όποιος και αν είναι εκεί μέσα θα το μετανιώσει! Αν χρειαστεί, θα τον ξεσκονίσεις μέχρι θανάτου!

